

BOG

GYLDNE LILJE (/BOEGER/GYLDNE-LILJE-OVERGANGSSTEMNING)

Af Lars-Emil Woetmann (/forfattere/lars-emil-woetmann) (2023)

Log ind (/user/login?destination=/boeger/gyldne-lilje-overgangsstemning) for at anmelde

Woetmann har skrevet en ret god digtsamling, der desværre snubler og taber højde undervejs.

LÅN PÅ BIBLIOTEKET

<https://bibliotek.dk/da/search/work/>

SEARCH_BLOCK_FORM-870910-

BASES%3A1313825&FRAGMENT-CONTENT)

ANMELDELSE

28 jun.23

(/users/frederik-scholer)

Af Frederik Scholer (/users/frederik-scholer)
Skribent

Woetmann har skrevet en ret god digtsamling, der desværre snubler og taber højde undervejs.

Overgangsstemning – det er undertitlen til Woetmanns 'Gyldne Lilje'. Måske er bogen faktisk et længdigt med titlen Ved Stenens – bogens første linie, der som den eneste er fremhævet med fed. Herefter udspiller teksten sig fra øverst på siderne for det meste med god plads.

Langdigtet, hvis vi læser det sådan, handler om Lars-Emil, der sætter sig sammen med den gyldne Lilje og en netop udsprungen begeggen. Han kigger på den og på hundekufferen, hvis hund måske kuffer ham - og de andre, der kommer forbi. Ikke mindst den porcelænsblå due. Det er meget muligt, det er i København.

Der er måske lidt retning af Knud Sørensen og hans gang langs skoven og fjorden, hvis bølger rullede ind mod ham med tandsmil på toppen. Eller er vi ude i noget i retning af Morten Søndergaards "Forsøg på at aflytte et sted i Paris"? Nej, det er ikke helt der, vi er. I den centrale og bedste del af bogen, er det nærmest som om, fortælleren er ved at gå i opløsning og morfe sammen med bænkene og Liljen og begeggen. Som om han bliver en porcelænsblå organisk del af den scene, han før mestendels iagttag. Med en let magisk selvfølgelighed, som når iranske Shahrnush Parsipur leder en karakter vælge at blive til et træ.

Det er Overgangsstemning, vildt og fedt, men så ringer mobiltelefonen, og bogen hvirler ud i noget let prosaisk noget på smarte cafeer og skønskrift, som jeg ikke rigtig ved, hvad jeg skal stille op med. Og det er lidt ærgerligt, for Lars-Emil Woetmann har sproget. Læser når han ikke forfælder til en lidt tvungen blomsterdunstende lyrisme, men sætter klampen i bund. Så rykker det, som i dette intermezzo med vildt upyntet let gakket gentagelsespoesi – rundforvirende, så det vil noget.

*Udad udad ind
Indad indad ud
Og under ups
Udad ind
Udad ud
Rystelse*

Der er bare et andet drive, end når digtet vil fortælle med lidt for lyrisk fynd, der lige bliver en tand for gumpetung:

*Jeg åbner rødæberne og trækker mig så ud
Ved tungen
I rystelse af mit postyr,
Udadfavrende indadskridende*

"Rødæberne" er nok en lyrisk nyskabelse, men det kan man også godt forstå, så plunt som udtrykket er. Man skal også sådan passe på med brugen af lang tillægsform, der i al sin tunge udviklende, voks-ende, fremadskrid-ende, bevæg-ende masse let kan få læselysten til simpelthen at Ende.

'Gyldne Lilje' kan bestemt noget, men bogen taber lidt for ofte højde. Snubler undervejs lige før, det virkelig skal til at rykke. Det er ærgerligt, for det virker bestemt som om, Lars-Emil Woetmann både er på sporet af noget og har det knitrede sprog til at forløse det – måske hvis han slipper den rødæbende smagen på glosenerne og bare giver gas.

BOGDETAJLER